

Sygn. akt II Ka 139/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 maja 2016 r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSO. Anna Łaszczych (spr.)

Sędziowie SO. Ryszard Warda

SO. Magdalena Dąbrowska

Protokolant Anna Nierubiec

przy udziale Prokuratora Okręg. Tomasza Mierzejewskiego

po rozpoznaniu w dniu 10 maja 2016 r.

sprawy Ł. P.

oskarżonego o przestępstwo z art. 278 § 1 i § 5 k.k. i inne

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrołęce

z dnia 11 grudnia 2015 r. sygn. akt II K 587/15

o r z e k a :

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok,
2. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. W. G. kwotę 516,60 złotych (w tym podatek VAT) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym,
3. zwalnia oskarżonego od kosztów i opłat sądowych za drugą instancję.

Sygn. akt II Ka 139/16

UZASADNIENIE

Ł. P. został oskarżony o to, że:

I. w dniu 10 kwietnia 2015 r. w miejscowości L. zabrał w celu przywłaszczenia kartę kredytową M. E. H. K. z Banku (...) na szkodę H. K.

tj. o czyn z art. 278 § 1 i § 5 k.k.

II. w dniu 10 kwietnia 2015 r. w L. przy zużyciu skradzionej karty kredytowej M. E. H. K. dysponując kodem pin, w bankomacie banku (...) przy ul. (...) z rachunku pokrzywdzonego dokonał wypłaty pieniędzy w kwocie 500 złotych na szkodę H. K.

tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.

III. w dniu 12 kwietnia 2015 r. w O. przy zużyciu skradzionej karty kredytowej M. E. H. K. dysponując kodem pin, w bankomacie firmy (...) przy ul. (...) z rachunku pokrzywdzonego usiłował dokonać wypłaty pieniędzy w kwocie 2000 zł na szkodę H. K. zamierzonego celu nie zrealizował z uwagi braku środków na rachunku

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k.

IV. w dniu 12 kwietnia 2015 r. w O. przy zużyciu skradzionej karty kredytowej M. E. H. K. dysponując kodem pin, w bankomacie firmy (...) przy ul. (...) z rachunku pokrzywdzonego usiłował dokonać wypłaty pieniędzy w kwocie 600 złotych na szkodę H. K. zamierzonego celu nie zrealizował z uwagi braku środków na rachunku

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Ostrołęce wyrokiem z dnia 11 grudnia 2015 r. w sprawie sygn. akt II K 587/15:

I. oskarżonego Ł. P. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z punktu I aktu oskarżenia i za to na podstawie art. 278 § 1 i § 5 k.k. skazał go, zaś przy zastosowaniu art. 37 a k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy ograniczenia wolności zobowiązując go do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

II. oskarżonego Ł. P. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu z punktu II aktu oskarżenia i za to na podstawie art. 278 § 1 k.k. skazał, go zaś przy zastosowaniu art. 37 a k.k. i wymierzył mu karę 4 (czterech) miesięcy ograniczenia wolności, zobowiązując go do wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

III. w ramach zarzucanych czynów z punktu III i IV aktu oskarżenia oskarżonego Ł. P. uznał za winnego, tego, że działając w warunkach czynu ciągłego usiłował zabrać w celu przywłaszczenia kwotę 2600 zł działając na szkodę H. K. w ten sposób, że w dniu 12 kwietnia 2015 r. w O. przy zużyciu karty kredytowej M. E. H. K. z bankomatu firmy (...) przy ul. (...) podjął dwukrotnie próbę wypłaty pieniędzy z rachunku w/w kwotach 2000 zł i 600 zł przy czym nie uświadamiał sobie, że zamierzonego celu nie osiągnie z uwagi na fakt braku środków pieniężnych na rachunku i tak przypisany czyn zakwalifikował z art. 13 § 2 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. zaś przy zastosowaniu art. 37 a k.k. wymierzył mu karę 2 (dwóch) miesięcy ograniczenia wolności zobowiązując go do wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

IV. na podstawie art. 85 § 1 k.k. art. 86 § 1 k.k. połączył wymierzone kary w punktach I - III wyroku i wymierzył oskarżonemu karę łączną 8 (ośmiu) miesięcy ograniczenia wolności zobowiązując go do wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w Urzędzie Gminy w L. w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

V. zasądził ze Skarbu Państwa na rzecz adwokata W. G. kwotę 442,80 złotych brutto tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu;

VI. zwolnił oskarżonego od obowiązku zapłaty kosztów sądowych i przejął je na rachunek Skarbu Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wniósł obrońca oskarżonego Ł. P. w części pkt. I, II, III i IV wyżej wymienionego wyroku w zakresie orzeczonych kar - na korzyść oskarżonego zarzucając wyrokowi:

- orzeczenie w stosunku do oskarżonego rażąco niewspółmiernej kary, tj. obrazę art. 438 pkt. 4 k.p.k. w zw. z art. 37 a k.k. poprzez skazanie oskarżonego na kary jednostkowe oraz karę łączną ograniczenia wolności za popełnienie 4 czynów zabronionych oraz wymierzenie kary łącznej w wymiarze 8 miesięcy pozbawienia wolności zobowiązującej go do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin miesięcznie, w sytuacji kiedy stopień społecznej szkodliwości zachowania oskarżonego, stopień winy oraz jego właściwości osobiste

uzasadniają skazanie oskarżonego na karę łagodniejszą - tj. na karę grzywny w najniższym ustawowym wymiarze. W konkluzji apelacji obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez skazanie oskarżonego za wszystkie czyny zabronione na karę grzywny oraz wymierzenie kary łącznej grzywny w najniższej ustawowej wysokości.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego Ł. P. jest bezzasadna i nie została uwzględniona.

Całkowicie chybiony jest podnoszony w apelacji przez obrońcę zarzut rażącej surowości orzeczonych wobec oskarżonego Ł. P. kar jednostkowych i łącznej kary ograniczenia wolności. Podnoszone przez obrońcę w apelacji okoliczności w postaci stosunkowo niskiej wysokości wyrządzonej szkody, dotychczasowej niekaralności oskarżonego i jego przyznanie się do popełnienia zarzucanych przestępstw, Sąd Rejonowy miał na uwadze przy wymiarze kary. Obrońca oskarżonego pomija w apelacji okoliczności, które są niekorzystne dla oskarżonego. Oskarżony Ł. P. wprawdzie podjął przy użyciu skradzionej karty kredytowej M. E. H. K. z rachunku pokrzywdzonego kwotę 500 złotych, ale usiłował dokonać wypłaty pieniędzy jeszcze dwukrotnie, w kwotach 2000 złotych i 600 złotych na szkodę H. K., a zamierzonego celu nie osiągnął tylko z powodu braku środków na rachunku. Uwadze obrońcy uszły okoliczności w jakich oskarżony wszedł w posiadanie karty kredytowej o numerze (...) M. E. wydanej H. K. przez Bank (...). Oskarżony jest znajomym H. K.. Na początku kwietnia 2015 r. oskarżony pożyczył od pokrzywdzonego samochód i w czasie użytkowania samochodu znalazł kartę kredytową H. K. wraz z kodem (...). Zatrzymał kartę w celu pobrania z konta pokrzywdzonego przy jej użyciu pieniędzy. Zachowanie oskarżonego Ł. P. cechuje wyjątkowa bezczelność, gdyż działał na szkodę osoby znajomej, która wyświadczyła mu przysługę.

Wymierzona przez Sąd Rejonowy oskarżonemu kara ograniczenia wolności w pełni uwzględnia dyrektywy wymiaru kary określone w art. 53 k.k. Podnieść należy, że kara ta została wymierzona przy zastosowaniu art. 37 a k.k. Z dołączonych do apelacji dokumentów nie wynika, aby oskarżony nie mógł odbywać kary ograniczenia wolności polegającej na nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne. Staż oskarżony odbywał od 1 października 2015 r. do 31 marca 2016 r., a więc już odbył. Z orzeczenia o stopniu niepełnosprawności wynika natomiast, że oskarżony został zaliczony do stopnia niepełnosprawności lekkiego. Sąd Okręgowy nie znalazł żadnych podstaw do zmiany kary ograniczenia wolności na karę grzywny.

Z tych względów z mocy art. 437 § 1 k.p.k. Sąd Okręgowy orzekł, jak w wyroku.

O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze, w tym opłatach orzeczono na zasadzie art. 634 k.p.k. w zw. z art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych z późniejszymi zmianami.

O wynagrodzeniu obrońcy za udział w sprawie w postępowaniu odwoławczym orzeczono na podstawie § 17 ust. 1 pkt 4 i § 4 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.